

PÉCS—RÓMA—SZEGED

BESZÉLGETÉS DR. KOLTAY-KASTNER JENŐ
TANSZÉKVEZETŐ EGYETEMI TANÁRRAL

„Erény, hősiesség, lelki nagyság, ragyogó és a közt szolgáló példái csak a népi államban találhatók meg, ahol a nemzet részese a hatalomnak.”
(Leopardi 1821. aug. 26-án írott jegyzete.)

A József Attila Tudományegyetem Ady téri épületének egyik szemináriumi szobájában olasz nyelvű előadást tart a professor csütörtök délelőtt tíztől tizenkettőig. A harmadéves bölcsészhallgatók feszült figyelemmel hallgatják Dante ifjúkori műveinek elemzését, az „édes, új stílus” létrejöttének irodalmi előzményeit és körülményeit meglevenítő előadót.

Vinkler László rajza

A szemináriumi szobából — miután az előadó befejezi az órát — átlépünk a könyvtárba, azaz dr. Koltay-Kastner Jenő professzor szobájába. Ideális alkotóműhely. Előbb a könyveken fut végig tekintetem, majd egy festményt veszek szemügyre, bár szerényen megbűjök az egyik sarokban. A legendás híru Türr István nagyon szép mellképe ez — melyről még nem készült reprodukció —, s az ismeretlen festő vörös garibaldista ruhában örökítette meg. Az íróasztallal szemben egy ízléses, Kisfaludy Strobl Zsigmond alkotta aktszobor hívja fel magára a figyelmet. Egy másik képen a firenzei Signoria látható, s odébb egy kedves fénykép: Lenin a dolgozószobájában újságot olvas. Az íróasztalon Dante kis méretű mellszobra, és mellette a „híres farkas” Róma alapításának mondáját idézi emlékezetembe. Az asztal jobb sarkán a „La Rinascita” (Újjászületés), Palmiro Togliatti 1944-ben indult elméleti hetilapjának legújabb száma — ez a hetilap az első számtól kezdve jár az intézetnek —, melyben sok egyéb aktuális kérdés mellett az olasz egyetemi reformról folyik vita. E lapból sokat meríthet a professor a „Mai olasz kultúra aktuális kérdései” című előadásához. Első percekben ennyit mond ez a szoba, s talán többet is megtudnék, ha tovább nézgelődnék. De arra kell figyelnem, amit a professor intézetéről, annak múltjáról és jelenjéről mond.

— A „Román nyelvek és irodalmak” tanszéke, melynek vezető tanára vagyok, egyetemünkön 1958-ban létesült, s az addig ideiglenesen szüneteltetett külön olasz és francia tanszékek örökébe lépett. E körülmény elsősorban szervezési feladatok elé állított. Ma vezetésem alatt a francia tanárképzést két docens és egy adjunktus, az olaszt mellettem egy adjunktus és egy tanársegéd látja el. A spanyol és román nyelvek oktatása ez idő szerint csak lektori fokon történik. E keret fejlesztése legközvetlenebb feladatunk. Természetszerűleg első törekvésünk az, hogy hallgatóink már a felvételi vizsgára az általuk választott nyelv minél tökéletesebb ismeretét hozzák magukkal a középiskolából. Mind ez ideig az a gátló körülmény áll fenn, hogy e nyelvek — mint második választható idegen nyelv — általában csak a gimnáziumban kerülnek oktatásra. Újabban egyetemünk Ságvári Endre gyakorló általános iskolájában nyílt egy francia „tagozatos osztály”, ahol az ötödiktől heti öt órában folyik a nyelv tanítása, s e körülmény azzal a reménnyel kecsegtet, hogy néhány év múlva már olyan felkészültségű diákság kerül hozzánk, melynek nem lesznek nehézségei francia nyelvű előadások megértésében.

— Milyen jelei vannak a fejlődésnek?